

Věci T-252/07, T-271/07 a T-272/07

Sungro, SA a další

v.

**Rada Evropské unie
a Evropská komise**

„Mimosmluvní odpovědnost – Společná zemědělská politika – Změna režimu podpor Společenství pro bavlnu – Hlava IV kapitola 10a nařízení (ES) č. 1782/2003, zavedená článkem 1 bodem 20 nařízení (ES) č. 864/2004 – Zrušení předmětných ustanovení rozsudkem Soudního dvora – Příčinná souvislost“

Rozsudek Soudu (osmého senátu) ze dne 20. ledna 2010 II - 58

Shrnutí rozsudku

- 1. Mimosmluvní odpovědnost – Podmínky – Protiprávnost – Škoda – Příčinná souvislost (Článek 288 druhý pododstavec ES)*
- 2. Mimosmluvní odpovědnost – Podmínky – Protiprávnost – Škoda – Příčinná souvislost (Článek 235 ES a čl. 288 druhý pododstavec ES; nařízení Rady č. 1782/2003, hlava IV kapitola 10a a nařízení Rady č. 864/2004, článek 1 bod 20)*
- 3. Žaloba na náhradu škody – Předmět – Náhrada škody plynoucí z nákladů souvisejících s řízením u soudu Společenství (Článek 288 druhý pododstavec ES; jednací řád Tribunálu, článek 91)*

1. V rámci mimosmluvní odpovědnosti Společenství je ke splnění podmínky týkající se existence příčinné souvislosti mezi uváděným jednáním a uplatňovanou škodou nutné, aby uváděná škoda dostatečně přímým způsobem vyplývala z vytykaného jednání, jelikož toto jednání musí být rozhodující příčinou škody.

Pro účely vymezení škody, která jde na vrub zaviněnému jednání orgánu Společenství, je třeba zohlednit účinky nesplnění povinnosti, které zakládá odpovědnost, a nikoliv účinky aktu, ze kterého vychází, pokud orgán mohl nebo musel přijmout akt s tímž účinkem bez porušení právní normy. Analýza příčinné souvislosti nemůže vycházet z nesprávného předpokladu, podle kterého by v případě neexistence protiprávního jednání orgán nejednal nebo by přijal akt opačného znění, což by z jeho strany rovněž mohlo být protiprávním chováním, ale musí provést srovnání mezi situací způsobenou zaviněným jednáním pro dotčenou třetí osobu a situací, která by pro ni vyplynula z chování orgánu dodržujícího právní normu.

(viz body 47–48)

2. Nařízení č. 864/2004 a zejména kapitola 10a, týkající se podpory producentům bavlny, kterou zavedlo do hlavy IV nařízení č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor

v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce, spadá, jak jasné vyplývá z jeho odůvodnění, do rámce procesu reformy společné zemědělské politiky zahájené uvedeným nařízením č. 1782/2003, jejímž cílem je nahradit politiku podpory cen a produkce politikou přímé podpory příjmů zemědělců, a jehož jedním ze základních prvků je oddělení přímé podpory producentům a zavedení režimu jednotné platby.

V rámci žalob na náhradu škody na základě článku 235 ES a druhého pododstavce článku 288 ES, které podaly vyzrňovací stanice pro bavlnu po vydání rozsudku, jímž Soudní dvůr zrušil uvedenou kapitolu 10a, a jejichž prostřednictvím požadovaly náhrady škod, které jim údajně vznikly z toho důvodu, že byla přijata a uplatňována uvedená ustanovení, je na žalobkyních, aby prokázaly, že sporné nařízení by nebylo přijato bez zjištěné protiprávnosti nebo by mělo nutně jiný obsah. Z hlediska porušení zásady proporcionality nebyla totiž rozsudkem Soudního dvora kritizována samotná sporná ustanovení, ale nezohlednění všech rozhodných skutečností a okolností, především prostřednictvím studie dopadů reformy před přijetím uvedených ustanovení. Za těchto okolností bylo tedy na žalobkyních, aby prokázaly, že při přijímání nového režimu, který respektuje nejen právní pravidlo prostřednictvím provedení studie dopadu reformy, ale i cíle, které jsou základem reformy společné zemědělské politiky, byla Rada

nevyhnutelně nucena zvolit jiný systém a procentní sazbu pro účely oddělení podpory pro producenty, než jsou systém a procentní sazba upravené ve sporných ustanoveních.

Jakékoli snížení příjmů pouze v důsledku reformy společné zemědělské politiky totiž nevykazuje příčinnou souvislost s protiprávností, kterou zjistil Soudní dvůr, protože tato protiprávnost nezpochybňuje rozhodnutí takovou reformu provést.

3. Náklady vynaložené za účelem přezkumného řízení, k němuž je příslušný soud Společenství, musí být považovány za náklady pokryté rozhodnutími přijatými ohledně nákladů řízení na základě konkrétních procesních pravidel použitelných na tento druh nákladů v rozhodnutích, kterými se končí řízení, a ve zvláštních řízeních stanovených pro případ zpochybnění výše nákladů řízení. Tato řízení vylučují požadování stejných částek nebo částek vynaložených za stejným účelem v rámci žaloby znějící na mimosmluvní odpovědnost Společenství, a to i tehdy, byla-li podána účastníky řízení, kteří vzhledem k tomu, že neměli úspěch ve věci, museli nést náklady řízení.

(viz body 60–61, 63)

(viz bod 69)